

ONCE UPON A TIME

*Si fer fos tan fàcil com saber el que és bo,
les capelles serien esglésies i les cabanyes
dels pobres serien palaus*

W. Shakespeare (*El mercader de Venècia*)

La memòria ens confon i a vegades no som capaços de distingir entre el que ha passat i el que ens hem imaginat. Això era i no era; el món de la faula i la fantasia té els seus propis rituals. L'inici tradicional de qualsevol conte utilitzat a la transmissió oral fa pensar en un entrenador que demana temps mort per donar marge a la ment per tal de recuperar la història que es vol contar o d'imaginar-la en aquests segons necessaris per construir o reconstruir una narració de forma coherent. Tot és una interpretació teatral. **Antoni Serra** parla en aquest número de teatre i cinema,

de bones obres teatrals esdevingudes males pel·lícules i viceversa. En aquesta llista darrera hi posa d'exemple **Testigo de cargo** i en responsabilitza **Billy Wilder**, el seu director. El que més destaca dins de l'article és la desmiticació de **Laurence Olivier**. Això deixa sobre la taula.

Passant de personatges teatrals a reals —tot i que algun d'ells ja ens hagués anat bé que no hagués passat d'una simple invenció— trobareu a la revista d'aquest mes tres esments diferents amb motiu d'altres tantes commemoracions. **James Dean** guia la mà escriptora d'**Antoni Roca** cinquanta anys després de la seva mort esdevinguda als vint-i-quatre anys. Els altres dos commemorats ho són pel trenta aniversari de la seva desaparició, dues morts en circumstàncies molt distintes i plorades per públics oposats, un director i un dictador: **Pasolini** i **Franco**, el primer autor de *La pasión según Mateo*, el segon responsable de la passió de tot un poble. **Pere Alberó**, **J.C. Romaguera** i **Francesc Rotger** parlen del primer, men-

tre que **Antoni M. Thomàs** ho fa del segon, sense ànim de fer un repàs a la filmografia que ha generat, però palesant de quina manera el personatge i els seus incondicionals van entendre el que podia aconseguir a través del cinema: propaganda amb pel·lícules biogràficotriomfalistes o silenci i obscuritat amb l'aplicació de la censura.

Si abans hem fet esment de la relació entre cinema i teatre, també aquest mes de desembre la programació Centre de Cultura es basa en la vinculació entre cinema i literatura. El pretext utilitzat aquesta vegada serà la generació del 27, un grup de poetes que no acabaren d'establir mai una relació amistosa amb Franco i que ha marcat una fita daurada dins la història de la poesia espanyola. **Manuel Altolaguirre** vist per **Buñuel**, la modernitat i l'avantguarda expressades a través de **Gómez de la Serna** i **Rafael Alberti** i **García Lorca** presentats com a dos poetes cinèfils. Tot això de la mà de **Román Gubern** i **Juan Luis Buñuel**.

